

FS 32: Tre fram, du nattens gud

Träd fram du nattens gud (1780-1791)

Tre fram, du nattens gud, og solens flammer dempe,
befal din stjerns glans mot aftenrøden kjempe,
gjør lummer bølge sval,
lukk så mitt øye til, og lett med list og lempe
min blodstorms hete kval.

Ved kilden favnes alt i nattens ouverture,
nå speiles månens ro i skjær av eventyret
og dagen jeg forlot,
på grenen av en alm Apollo la sin lyre
og slumrer ved dens fot.

Sefyrlett, kjølig bris imellom løvverk suser
og under kroners krans en mørkblå bølge kruser
ved våre åretak
mot klippens steile sprang og inn der strømmen huser
en gjedde, glupsk på vak.

Vinrankens dovne prakt vil lene seg mot muren,
tul' panens skrumpne blad glir ut i himmelskuren
med glissen dråpebrem.
Lengst borte på en eng der lyder lokkeluren,
budeia kaller hjem.

Nå råder nattens fred, nå lukker seg mitt øye.
Legg bort din fløyte, Pan! Apollo, skjenk meg nøye
din sang i skogens hvelv!
Kykloper, fauner, tyss! stopp gjenferds bitre møye
i jordens storm og skjelv.

En veverske strå bi, Arachne grep til teinen
og la sin renning ut som andakt over egnen.
Hør smeden langt i lei!
Vulcan, legg sleggen ned, hold an på hvilesteinen.
Men nå - nå sovner jeg.

*Hvis jeg ble bedt om å velge en favoritt fra
Bellmans produksjon, måtte det bli denne!!*

*Visen ble publisert i 1784, men første utkast
forelå allerede i 1780. I årene fram til
utgivelsen av «Fredmans sanger» i 1791 ble
den ytterligere omarbeidet. Bellman arbeidet
altså med denne visen i over 10 år.*

*Underlig nok har jeg brukt omtrent like lang
tid på min versjon, jeg ble som han aldri
fornøyd, og tok den fram med års
mellomrom.*

*Bellmans 15 vers har jeg kokt ned til 6;
vanskelig nok faktisk, skjønt dette er en vise
uten egentlig handling, den er en naturlyrisk
stemningsbølge.*

Antall svenske vers: 15

© **Freddie Langrind**

